

PEST MEGYEI MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG

3.M.719/2001/6.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Pest Megyei Munkaügyi Bíróság a Független Rendőr Szakszervezet (1388 Budapest, Pf.: 52.) által képviselt **Z. Gy. felperesnek a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság** (1557 Budapest, Pf.: 20.) **alperes ellen fegyelmi határozat hatálytalanítása iránti perében** meghozta a következő

í t é l e t e t :

A bíróság az alperes 87-18/2001. sz. határozatát az I. fokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 10.000,- /Tízezer/ Ft perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 nap alatt lehet fellebbezni, melyet a Pest Megyei Bírósághoz címezve, de a Pest Megyei Munkaügyi Bíróságon kell 3 példányban benyújtani.

Tájékoztatja a bíróság a feleket, hogy a másodfokú bíróság az ítélet ellen irányuló fellebbezést tárgyaláson kívül bírálhatja el, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 251. §-ban, illetve a 252. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott okból kell hatályon kívül helyezni; a fellebbezés csak a kamatfizetésre, a perköltség viselésére, vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték, vagy az Állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik; a fellebbezés csak az előzetes végrehajthatósággal, a teljesítési határidővel, vagy a részletfizetés engedélyezésével kapcsolatos; a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul; a felek ezt kérték; megítélése szerint – tekintettel a fellebbezési /csatlakozó fellebbezési kérelemben, illetve fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra – az ügy eldöntése tárgyaláson kívül is lehetséges.

I n d o k o l á s :

A bíróság a tárgyalás anyaga alapján a következő tényállást állapította meg:

A rendőr főtörzsőrmester rendfokozatú felperes objektumőr beosztásban állt szolgálati jogviszonyban az alperessel, ténylegesen a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság D. Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály ór- és járőrszolgálati alosztály állományában végzett munkát.

2000. október 27. napjától háziorvosa beutalása alapján a BM Központi Kórházban gyógykezelték, 2000. november 6. napjáig. 2000. november 7-én kórházi zárójelentésével megjelent a háziorvosánál, ott folyamatos keresőképtelenséget igazoló szelvényt kapott, amit ezen a napon szolgálati helyén személyesen átadott a parancsnokának. 2001. november 21-én a BM Központi Kórházban elvégzett kontroll vizsgálat eredménye alapján, szolgálat-képtelenségét háziorvosa november 28-ig fenntartotta. Az erről szóló igazolószelvényt, illetve a háziorvos keresőképessé nyilvánításáról szóló igazolást személyesen adta át szolgálati helyén parancsnokának, 2000. november 28. napján. Ezt megelőzően november 21-én is személyesen jelent meg szolgálati helyén és tájékoztatta a parancsnokát, hogy betegsége miatti kereső-képtelensége továbbra is fennáll. 2000. november 28. napján parancsnoka azt közölte a felperessel, aki 24/72 órás váltásos munkarendben végzett munkát, hogy december 4-én köteles szolgálatba állni.

A felperes a 2000. október 27-től – november 28-ig tartó betegállományát megelőzően, 1990. október hónapban volt keresőképtelen beteg.

A felperes a 3/1995. /III.1./ BM rendelet /Rendőrség Szolgálati Szabályzata/ anyagából, 1995. március 28-án „Kiválóan megfelelt” eredménnyel vizsgát tett. A rendelet 108. § (3) bekezdése szerint: „ha a rendőr szolgálatképtelenségét nem a rendőrség alapellátó orvosa bírálta el, úgy a háziorvostól kapott igazolást a rendőrség egészségügyi szolgálatra kijelölt alapellátó orvosának kell átadni”.

A 2000. szeptember 22. napjától hatályos 21/2000. /VIII.23./ BM-IM-TNM együttes rendelet szerint: „egészségügyi szolgálaton kívüli orvos, a hivatásos állományú keresőképtelenségét legfeljebb 14 napi tartamra állapíthatja meg, ide nem számítva a kórházi fekvőbeteg-szakellátását tartamát. Az ezt meghaladó keresőképtelenség megállapítására az egészségügyi szolgálat erre feljogosult orvosa jogosult. /40. § (4) bekezdés/.

A hivatásos állomány tagjának szolgálatképesé válását egészségügyi szempontból elbírálni az egészségügyi szolgálat alapellátást végző orvosa jogosult /41. § (1) bekezdés/.

A kórházból, gyógyintézetből elbocsátott hivatásos állományú két munkanapon belül köteles a szolgálat helye szerinti alapellátást végző orvost tájékoztatni és a kórházi zárójelentés egy példányát, vagy annak másolatát részére átadni, vagy megküldeni /41. § (3) bekezdés/.”

A felperes parancsnoka részére 2000. november 7-én és november 28-án átadott háziorvosi igazolásokat 2000. december 20-ig nem továbbították a szolgálati hely szerinti alapellátást végző orvos, Kné Dr. P.I. őrnagy részére a Budapest, Nánási úti rendelőintézetbe. Nevezett a felperes keresőképtelenségéről, 2000.

december 20-án szerzett tudomást úgy, hogy a felperes milyen betegség miatt volt betegállományban és miért nem értesítette őt a betegségről. Ezt követően faxon küldte meg az alapellátást végző orvos részére a kapitányság titkárnője, a felperes által 2000. november 7-én, illetve november 28-án személyesen leadott háziorvosi igazolásokat. A felperes 2001. január 4-én faxon megküldte az alapellátást végző orvos részére a kórházi zárójelentést és az ugyancsak faxon érkezett, 2001. január 16. napjával dátumozott BM orvosi felmentési javaslatot egyidejűleg leadta a rendőrkapitányság titkárságán.

Az alapellátást végző orvos értesítése a 14 napot meghaladó táppénzes állományról részben azért szükséges, mert az egészségügyi szabadságon való távollétet regisztrálni kell, másrészt az orvosi iratok ismeretében dönt az egészségügyi szolgálat orvosa arról, hogy indokolt-e a szakmai alkalmasság megállapítása érdekében a személyes vizsgálat. A felperes személyes vizsgálata nem volt szükséges, a háziorvosi igazolások és a kórházi zárójelentés alapellátást végző orvos részére történő megküldése „akár faxon is” lehetővé tette az egészségügyi szabadságoskénti regisztrálást, illetve a BM orvosi felmentési javaslat kiadását.

A felperest parancsnoka betegállománya időszakában szolgálati helyén történő személyes megjelenésekor tájékoztatta, hogy személyesen meg kell jelennie a BM orvos, Budapest, IX. kerület Nádasdi utcai rendelőjében. Akkor a felperes olyan tartalmú nyilatkozatot tett, hogy nem megy a BM orvoshoz, mert szabad orvosválasztás van, az ő orvosa pedig a háziorvos.

Az alperes D. Rendőrkapitányság vezetője a 4/01/2001. Fe. számú határozattal a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 3/1995. /III.1./ BM rendelet 5. §, valamint a 21/2001. /VIII.23./ BM-IM-TNM rendelet 40. § (4) bekezdés és 41. § (1) és (3) bekezdésben foglalt parancs hanyag teljesítése fegyelemsértés miatt megrovás fenytésben részesítette a felperest. Panaszát a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője, 87-18/2001. számú határozatával elutasította és az I. fokú határozatot helyben hagyta.

A felperes keresetet terjesztett elő a Pest Megyei Munkaügyi Bíróságon. Kérte, hogy a bíróság az alperes 4/01/2001., valamint a 87-18/2001. számú fegyelmi határozatait helyezze hatályon kívül, mert a terhére rótt fegyelemsértést nem követte el. Arra hivatkozott, hogy a szolgálati helyén a háziorvosi igazolásokat leadta, így vétlen abban, hogy azokat nem továbbították az alapellátást végző orvos részére. Ez elégséges lett volna az egészségügyi szabadságosként történő regisztrációhoz, továbbá a BM orvosi felmentési javaslat kiadásához sem volt indokolt a lakóhelyétől távol eső orvosi rendelőben történő személyes megjelenés.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte.

A felperes keresete alapos.

A bíróság a bizonyítási eljárás során becsatolt iratok tartalma, a peres felek képviselőinek nyilatkozatai, a felperes személyes meghallgatása, Kné Dr. P.I. tanú vallomása alapján azt állapította meg, hogy az alperes D. Rendőrkapitányság 2001. március 5. napján kelt 4/01/2001. Fe. számú megrovás fenytés kiszabásáról rendelkező határozata megalapozatlan, mert a felperes a szolgálati viszonyával összefüggő kötelezettségét vétkesen nem szegte meg. Nem volt felróható a felperesnek az, hogy a rövid idővel a betegségét

megelőzően, 2000. szeptember 22-én hatályba lépett 21/2000. /VIII.23./ BM-IM-TNM együttes rendelet 40. § (4) bekezdésében, 41. § (1) és (3) bekezdéseiben előírt kötelezettségeit nem ismerte. A korábban hatályban volt és e tárgyban rendelkező Rendőrségi Szolgálati Szabályzat 108. § (3) bekezdése szerint, „ha a rendőr szolgálatképtelenségét nem a rendőrség alapellátó

orvosa bírálta el, úgy a háziorvostól kapott igazolást a rendőrség egészségügyi szolgálata kijelölt alapellátó orvosának kell átadni”. A felperes erre tekintettel alappal feltételezte, hogy a háziorvosi igazolások a parancsnoka részére történő átadásával eleget tett a reá háruló kötelezettségének. Az alapellátást végző orvosnál személyes megjelenési kötelezettséget sem ez, sem pedig a 2000. szeptember 22-én hatályba lépett jogszabály nem írt elő. Kné Dr. P.I. tanú vallotta, hogy nem is volt szükséges a felperes személyes megjelenése a regisztrációhoz és a BM orvosi felmentési javaslat kiadásához, elégséges lett volna a háziorvosi igazolások, valamint a zárójelentés akár fax útján történő megküldése is. Az igazolásokat a felperes a kézhezvétellel egyidejűleg személyesen átadta a parancsnokának, azok továbbítása a BM alapellátást végző orvos részére jelentős késedelemmel, december 20. napján történt. Ez nem róható fel a felperesnek. Az alperes kétséget kizáróan nem tudta bizonyítani azt, hogy a parancsnok utasította a felperest a BM alapellátást végző orvosnál személyes megjelenésre, ez azonban a felperes esetében nem is volt indokolt és szükséges. A BM orvosi felmentés kiadásához is elégséges volt a zárójelentés fax útján történő megküldése.

Mindezekre tekintettel a bíróság a már hivatkozott jogszabályi előírás alapján, a rendelkező részben foglaltak szerint az alperes 87-18/2001. számú határozatát az I. fokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte.

A pervesztes alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles a perköltség – a 12/1991. /IX.29./ IM számú rendeletben meghatározott mértékű ügyvédi munkadíj megfizetésére.

Budapest, 2002. március 7.

Simon Zoltánné dr. sk.

a tanács elnöke

az aláírásban akadályozott Jakus József és

Szokol József ülnökök helyett is

